

MOD STRØMMEN

Udgivet af Gruppe: Internationale Kommunisten (Danmark).

Nr. 1. 1930

Pris 25 Øre

Manifest til Skandinaviens Arbejderklasse.

Arbejdere! Kammerater! Verdenshistoriens største Skuespil staar paa Dagsordenen. Den borgelige Samfundsorden falder sammen som en Følge af sine egne Modsigelser. Kapitalen kan ikke mere ernære sine Lønslaver. Der foretages „Indskrænkninger“! Fabrikkerne lukkes, Titusinder af Arbejdere sættes paa Gaden, arbejdsløse berøves deres Understøttelse, og de, der endnu arbejder, paatvinges en længere Arbejdstid eller en forkortet Løn. Arbejderne staar splittet i Lønkatagorier, nogle lever højt paa Bekostning af andre, og den allerstørste Del af dem bliver stødt tilbage i Barbariet; Arbejdsløshedens Armé vokser og vokser, og et Pjalteproletariat findes. Arbejdere! I lader alt gaa taalmodigt ud over Jer! Hvorfor? I lever stadig i Haab om bedre Tider! I tror endnu ikke, at Tiden er inde til Handling!

Fra Tid til anden hævder I jeres Ret, naar Kapitalens Voldsregime bliver Jer for broget; saa varsler I Strejke! I ugevis taler I om den; gaar til Afstemning i jeres Fagforeninger; gaar til Forligsmanden, og i 99 af 100 Tilfælde bøjer I Jer! Jer d. v. s. Førerne! Strejker I endelig, og I vinder, saa er Sejren blevet til Nederlag alligevel! Hvorfor? Fordi I for ganske smaa menneskelige Krav (Lønforhøjelser paa nogle Øre pr. Time, Feriekrav, 7 Timersdag) har maattet bringe alt for store Ofre, som slet ikke svarer til alt det Kræftespilde! Nej, det er ikke for saadanne smaa Krav, I maa kæmpe! I skal og maa kæmpe for Retfærdigheden, for Afskaffelsen af hele dette kapitalistiske System! I har et skarpt og godt Vaaben, naar I selv vil tage Skæbnen i Haanden og ikke overlade den til Fagforeningsførerne! Gang paa Gang har Fagforeningerne splittet Jer i Grupper, i faglærte og ufaglærte Arbejdere! Gang paa Gang har Fagforeningsførerne forraadt Jer! Skal I nogensinde sejre, da maa I slaa Fagforeningerne i Stykker og danne nye Sammenslutninger i Form af Bedriftsorganisationer!

I betænker ikke, at I er en Klasse, at I alle lider og er undertrykte paa samme Maade, og at I derfor maa handle som *een Klasse*. Ikke for at mildne Lønslaveriet noget, nej, I maa kæmpe om Magten! Fagforeningerne er uhistoriske, de var gode nok før Krigen; men nu er de kun blevet til en Livsforsikrings-Anstalt for Jer og et Forsørgelses-Institut for utallige Pampere, som lever allesammen højt paa Arbejdernes smaa Lønninger, hvoraf de betaler store Bidrag til hine Pampere!

Arbejdere! Kammerater! Overvej en Gang følgende: Antag, I var sammensluttet som *een Klasse* i Bedrifterne. Enhver Bedriftsorganisation vil bestaa af *een Bedrift*! I Bedriftsforsamlingerne vil I bestemme Ledelsen, som skal bestaa af ulønnede Funktionærer, og disse vil altid være Udtryk for jeres Vilje. Til hver en Tid vil I kunne afsætte dem og indsætte nye i Stedet for. Antag endvidere: Disse B. O. (Bedriftsorganisationer) fra enhver Industrireds vil gennem Tillidsmænd være for-

enede til en Helhed. Kredsorganisationerne vil være sammen sluttet paa samme Maade over hele Riger! I vil selv vælge Delegerede til Kongressen, hvortil I sender de i Arbejdsprocessen staaende Kammerater, som har de samme Interesse som I; det har Fagforeningsledelserne nemlig ikke mere. Skulde det være nødvendigt at vælge Ledere, saa skulde saadanne vælges ud af Bedrifterne!

Tænk endnu engang efter og overvej, Kammerater! Kapitalen vil muligvis kaste Stridsaksen for jeres Fødder, straks vi Bedriftsforsamlingerne indkaldes; Delegerede udvælges, Befalingerne udsendes, og næste Dag eller straks ved Arbejdet Ophør vil Kredsfunctionærerne være traadt sammen! Dagen efter vil den samlede Arbejderklasses Vilje være bekendtgjort. Dette vil føre til en *Generalstrejke, til den direkte Aktion*! Fabrikker, Befordringsmidler, Gas, Vand, Elektricitet etc. lægges stille. Dette er Arbejderklassens Enhedsfront, som giver sig Udslag i en Enhedsorganisation!

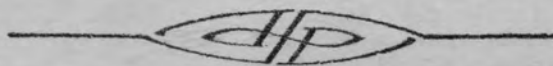
Paa denne Maade vil I kunne gennemføre alle jeres Krav, saaledes vil I kunne erobre Jorden og Fabrikkerne og gøre Jer til Herskere over dem!

Gruppe Internationale Kommunisten (Danmark) — samlet til Møde i København — opfordrer enhver Arbejder i Skandinavien til at slutte op i vore Rækker for at bryde Fagforeningstyraniet, de parlamentariske Partiers Magt og skabe Arbejderklassens Enhedsfront! G. I. K. vender sig bestemt imod Parlamentarismen (ogsaa revolutionær Parlamentarisme); da den ne skader Arbejderbevægelsen ved at lægge Magten i Førernes Hænder! G. I. K. arbejder for Selvevidstheds-Udvikling, Selvtænkning og personligt Initiativ! G. I. K. stræber henimod et frit kommunistisk Samfund, hvor alle Producenter hersker over Produkterne, og hvor disse i Overgangsperioden fra Kapitalisme til Kommunisme udøver et proletarisk Diktatur; men vender sig ganske bestemt imod Klike-Diktaturet i Rusland!

Vejen til Friheden er ikke saa indviklet, som den er blevet gjort til det, dels af Fagforeningerne og de parlamentariske Partier; den er ganske ligetil i det Øjeblik, Arbejderklassen bliver sin egen Styrke og Magt bevidst! At gøre vort til, at den bliver det, er vor helligste Opgave, vor historiske Mission, og ufortøvet, aldrig vaklende har vi Internationale Kommuniste vedtaget at bane Menneskeheden Vej for Kommunismen! Vores minde vor Mester Karl Marx' Ord:

„Kommunisterne erklærer aabent, at deres Maal kun kan naas ved en voldsom Omstyrting af den nuværende Samfundsorden. Lad saa de herskende Klasser skælve for en kommunistisk Revolution. Proletarerne har kun deres Lænke at tabe. De har en Verden at vinde.“

Gruppe Internationale Kommunisten (Danmark)

Kommunisme og Produktion.

Kommunismens Teoretikere har i det store og hele taget næsten slet ikke beskæftiget sig med Lærens positive Side. De fremstiller Kommunismen som Princippet for de udbyttedes Kamp mod Udbytteerne med det Maal at tilintetgøre Kapitalens Forrettigheder og oprette en mer retfærdig, social Ordning, hvor Arbejderne, efter at alle Parasiter er udelukket, vil fordele alle de producerede Goder mellem sig. De ser Kommunismens Fortrin hovedsagelig deri, at den skaffer den kapitalistiske Vinding ud af Verdenen og fører til en retfærdig Forvaltning og Fordeling af Arbejdets Frugter blandt de virkelig berettigede. Dette Fortrin er ubestridelig. Men Kommunismen besidder ogsaa et andet Fortrin, som man hidtil ikke har skænket den tilstrækkelige Opmærksomhed, men hvis Betydning fuldstændig kan ligestilles med det førstes. Den betyder en fuldkommen-gjort videnskabelig økonomisk Organisation, Grundlaget for en stærk Magt, som er i Stand til at udvikle Industri- og Landbrugsprodukter til en uanet Højde, uden hertil at kræve mere Menneskemateriel, idet Arbejdets Varighed og Intensitet tværtimod stadig vil kunne sættes ned.

Beviserne herfor ligger lige for.

Kommunismen vil forvandle Menneskene til Producenter, ikke til Døgenigter, som lever af sine Renter. Gennem systematisk Organisation af Arbejdet vil Kommunismen sætte en Stopper for enhver mangelfuld Pligtopfyldelse. Alle de Kræfter, som i Dag sløses bort til ingen Nytte, og som Kommunismen vil genvinde for det produktive Arbejde, er meget store.

Under den kapitalistiske Samfundsordning befinder den industrielle Produktion og Landbrugsproduktion sig i Hænderne paa smaa, middelstore og store Privatforetagender. Samtlige, smaa og middelstore, men ogsaa en Del af de store Foretagender, betjener sig af forældede Maskiner, Værktøj og tekniske Metoder, som sluger et betydeligt Menneskemateriale og dertil i Sammenligning med den moderne Teknik leverer de et yderst ringe Produktionsudbytte. I Landbruget, Industrien og i Transporten vil Kommunismen bortskaffe alle smaa og middelstore Foretagender og erstatte dem med kæmpestore Bedrifter med et indtil det højeste fuldstændigt gjort Udstyr, som vil opnaa det højeste Maal af Produktivitet som Videnskabens Fremskridt muliggør. Man kan næppe have nogen Forestilling om, hvor højt Produktionen efter denne Omlægning vil stige.

Som en amerikansk Socialøkonom støttet paa Datidens Teknik (for nu 20 Aar siden) fastslog, vilde 3 Timers daglig Arbejde være tilstrækkelig til at sikre Menneskene en Tilværelse i Overflod, hvis samtlige arbejdsdygtige arbejdede med Anvendelse af de nyeste tekniske Metoder. For vore Borgers indskrænkede Forstand lyder denne Paastand som et Paradoxs; Kommunismen derimod vil med Lethed virkeliggøre den.

Gennemførelsen af denne Opgave vil desto bedre lykkes Kommunismen, som den stiller samtlige Naturkræfter i Menneskeheden Tjeneste, som Vandfald, Ebbe og Flod og Bølgeslag, Vind, Tørvefelter, Naftakilder, Kulgruber, ved hvis Hjælp den elektriske Kraft kan overføres paa lang Afstand. Der vil komme det Øjeblik, da Mennesket er helt befriet for ethvert tungt Arbejde, da det ikke vil have andet at gøre end at overvaage de Maskiner, som udfører Arbejdet for det.

Et saadant storartet Resultat er umuligt under det kapitalistiske Herredømme, hvor enhver teknisk Forbedring tjener til at øge Arbejdsgiverens Profit; men slet ikke gavner Arbejderne, tværtimod skader dem, fordi en Del af Arbejderne ved Maskinernes Indførelse bliver brødløse. Først efter at Arbejderklassen har faaet Magten over samtlige Produktions og Fordelingsmidler, kan disse Fordele komme Arbejderklassen til gode.

Under den kommunistiske Samfundsordning vil ikke bare de arbejdsdygtige faa Andel i den skabte Overflod; ogsaa alle arbejdsudygtige: Børn, gamle, syge, Krøblinger, Barselkvinder vil overensstemmende med det grundlæggende kommunistiske Princip om Menneskenes Solidaritet faa den Del af Jordens Goder, som tilkommer dem. De staar under Samfundets Forsorg, det Samfund, som sørger lige saa godt for deres Behov, som om de deltog i det almindelige Arbejde.

Det er Kommunismen i Renkultur; den vil komme i Følge den økonomiske Udviklings Love! Man kan standse Kommunismen en Stund, men man kan ikke tilintetgøre den. Den Dag kommer,

det kan vore Udbytteere være sikker paa, at Revolutionen kommer og den vil træde alle ned, som forsøger paa at yde Modstand!

Imens lad os handle og ikke snakke; lade os smede de rigtige Vaaben, saadanne, som er farlige for det kapitalistiske Samfund! Lad os handle som een Klasse, da vil vi først kende vor Magt og Styrke! Lad os skabe Arbejderklassens Enhedsorganisation.

Arbejderklassens Diktatur.

Af Rosa Luxemburg.

Hovedfejlen ved Lenins og Trozki's Teori er just den, at de, nøjagtig ligesom Kautsky, stiller Diktaturet imod Demokratiet. „Diktatur eller Demokrati“ hedder Forespørgslen hos Bolsjevikerne som hos Kautsky. Denne bestemmer sig naturligvis for Demokratiet, og tilmed for det borgerlige Demokrati, da han, stillet for Valget mellem to Muligheder, anser dette for det hensigtsmæssige for den socialistiske Omvæltning. Lenin og Trozki bestemmer sig derimod for Diktaturet i Modsætning til Demokratiet, og med det for en Haandfuld Personers Diktatur, d. v. s. Diktatur efter borgerligt Mønster. Der er to Poler, der støder mod hinanden, begge lige langt fjernede fra den virkelige, politiske Politik. Proletariatet kan, naar det griber Magten efter Kautsky's gode Raad, under Foregivende af „Landets Umodenhed“ aldrig give Afkald paa den socialistiske Omvæltning og kun hellige sig Demokratiet, uden at øve Forræderi mod sig selv, mod Internationalen og mod Revolutionen. Det skal og maa netop straks tage fat paa socialistiske Forholdsregler paa den mest eftertrykelige, utilbøjeligste og mest hensynsløse Maade, altsaa udøve Diktatur, men *Klassediktatur*, ikke et Partis — eller Slængs Diktatur; *Klassediktatur*, d. v. s. i den videste Offentlighed, under Folkemængdens virksomste, uhindrede Deltagelse, i uindskrænket Demokrati. „Som Marxister har vi aldrig været Afgudsdyrkere af det formelle Demokrati“, skriver Trozki. Ganske vist, vi har aldrig været Afgudsdyrkere af det formelle Demokrati, vi har heller aldrig været Afgudsdyrkere af Socialismen og Marxismen. Følger maaske deraf, at vi derfor turde kaste Socialismen og Marxismen i Pulterkammeret, naar de bliver os ubehagelige a la Cunow, Lensch-Parvus? Trozki og Lenin er den levende Benægtelse af dette Spørgsmaal. Vi har aldrig været Afgudsdyrkere af det formelle Demokrati, det vil kun sige; vi adskilte steds den sociale Kærne fra det borgerlige Demokratis politiske Form, vi blottede altid den sociale Uligheds og Ufriheds beske Kærne under den formelle Ligheds og Friheds søde Skræl; ikke for at bortkaste denne, men kun for at anspore Arbejderklassen til, ikke at lade sig nøje med Skrællen, tværtimod, at erobre den politiske Magt for at fylde den med nyt, politisk Indhold. Det er Proletariatets historiske Opgave, naar det kommer til Magten, i Stedet for borgerligt Demokrati at skabe socialistiske Demokrati og ikke at afskaffe ethvert Demokrati. Socialistisk Demokrati begynder ikke først i det forjættede Land, naar den socialistiske Grundmur er lagt som færdig Julegave til det trofaste Folk, der imidlertid trolig har understøttet den Haandfuld Diktatorer, nej, socialistisk Demokrati begynder tilligemed Nedbrydningen af Klasseherredømmet og Opbyggelsen af Socialismen; den begynder med det Øjeblik, hvor det socialistiske Parti erobrer Magten; det er intet andet end Proletariatets Diktatur.

Ja, vel: Diktatur! Men dette Diktatur bestaar i Maaden at anvende Demokratiet paa, ikke i at afskaffe det, kun ved gennemgribende, raadsnare Indgreb i de velhervævede Rettigheder og det borgerlige Samfunds økonomiske Forhold, uden hvilket den socialistiske Omvæltning ikke lades sig virkeliggøre; men dette Diktatur maa være Klassens Værk og ikke bestaa af en førende Minoritet i Klassens Navn, d. v. s. den maa Skridt for Skridt fremgaa af Massernes virksomme Deltagelse, staar under deres umiddelbare Paavirkning, undergivne sig hele Offentlighedens Kontrol og fremgaa af Folkemassernes voksende, politiske Uddannelse.

Af „Die russische Revolution“.

Dr. phil. Hermann Gorthier.

Dr. Hermann Gorthier (Holland) er Venstre-Kommunisternes Fører. Han er en gammel marxistisk Teoretiker og stod allerede før Krigen paa Arbejderklassens venstre Fløj! Sammen med Lenin var han den, der skabte Kommunistisk Internationale med Hovedsæde i Moskva! Han var den, som med al sin Energi og Magt tog aktiv Del i Arbejdernes Kamp; Han nøjedes ikke med — som saa mange „kommunistiske“ Teoretikere — at sidde bag Skriverbordet — han drog ud i Kampen! Han var Hollænder; men i Virkeligheden var han den sande Internationalist!

Dr. Hermann Gorthier — Vest-Europas Lenin — var den første, der saglig diskuterede Arbejderklassens nye Vaaben! Han var den første, der advarede Lenin og hele den kommunistiske Internationale mod deres reformistiske Taktik: Erobring af Fagbevægelsen og Parlamentet! Allerede i 1920—21 spaaede han Kommunistisk Internationales Bankerot ang. denne Erobringspolitik, og nu kan vi Internationale Kommuniste jo med Lethed understrege alt, hvad han har forudsagt om Sovjet Rusland's og Kommunistisk Internationales arbejderfjendtlige og reformistiske Arbejde, fordi det altsammen er sandt.

Lenin skrev i 1920 Bogen „Radikalismen — Kommunismens Børnesygdomme“, og som Svar paa denne Bog udgav Gorthier: „Aabent Brev til Kammerat Lenin“. Her paapeger han Faren for Opportunismen og socialdemokratisk Reformarbejde om igen i Stedet for Internationales aaben Kamp for en social Omvæltning, hvilket ikke kan ske igennem Fagbevægelsen og Parlamentarismen, men ved Arbejderklassens Organisering som een Klasse i Bedriftsorganisationer.

Det er Hermann Gorthiers store Fortjeneste, at han har vist Amerikas og Vesteuropas Arbejdere Vejen, den lige Vej ud af dette frygtelige Lønslaveri! Hermann Gorthiers Skrifter er indtil nu kun oversat fra Hollandsk til Tysk, Fransk og Engelsk, medens der paa Norsk kun findes en god, teoretisk Bog for Arbejderne ang. Begrebet „Den historiske Materialisme.“

Hermann Gorthier døde i Efteraaret 1927! Hans Værker lever og vil vedblive leve for Arbejderklassen til Trods for „Kommunisternes“ Sabotage! Fra Tid til anden vil vi oversætte hans vigtigste Dokumenter, dog den, der gerne vil læse Gorthiers Værker, bør købe de tyske Exemplarer!

I Dag offentliggør vi et lille Afsnit, taget ud af hans Bog „Offener Brief an den Genossen Lenin“.

Fagforeninger eller revolutionære Bedriftsorganisationer.

(Dr. phil. Hermann Gorthier).

Parlamentarismen repræsenterer Førernes aandelige Magt; saaledes legemliggør Fagforeninger den haandgribelige Magt over Arbejdermasserne. Under Kapitalismens Vælde danner Fagforeningerne de naturlige Organisationer for Arbejderklassens Sammenslutning, og som saadanne har Marx allerede i tidligere Tider fremhævet deres Betydning. I en udviklet Kapitalismes og endnu mere i en imperialistisk Tidsalder er Fagforeningerne blevet til en kæmpemæssig Sammenslutning. Fagforeningerne stemmer overens med Staten og dens Embedsstand, at til Trods for Demokratiet, som skulde være fremherskende her, er Medlemmerne ikke i Stand til at sætte deres Vilje igennem; over for Bureaukratiet mod de kunstfuldt opbyggede Redskaber af Forretningsanordninger og Vedtægter brydes ethvert Oprør.

Kun ved sej Udholdenhed lykkes det undertiden en Organisation efter Aars Forløb at opnaa et middelmådigt Resultat. Før og efter Krigen kom det derfor i England, Tyskland og Amerika oftere til Oprør blandt Medlemmerne, da disse strejkede paa egen Haand mod Førernes Vilje eller selve Forbundets Beslutninger. At dette forekommer som naturligt og bliver saaledes betragtet, fremgaar allerede deraf, at Organisationerne ikke er ensbetydende med alle Medlemmerne, men saa at sige noget fremmet for dem. At Arbejderne ikke bestemmer over deres Forbund, men at det som en ydre Magt selv staar over dem, og ikke maa gøre Oprør imod, endskønt denne Magt er udgaaet fra Arbejderne, er altsaa det samme som inden for en Stat. Lægger Oprøret sig, saa indtræder det gamle

Herredømme atter, fordi det støtter sig paa Massernes Lige-gyldighed, Mangel paa tydelig Indsigt og en ensartet, vedholdende Vilje, der bliver baaret oppe af den indre Nødvendighed af Fagforeningerne, som Arbejdernes eneste Midler til at modarbejde Kapitalen.

Kæmpende mod Kapitalen, mod Kapitalens usle, ene herskende Tendencer, indskrænkende disse sidste, opfyldte Fagforeninger deres Mission inden for det kapitalistiske Samfund, og var derfor selv et Led i det kapitalistiske Samfund. Men først ved Revolutionens Indtræden, da Proletariatet — fra at være et Led i det kapitalistiske Samfund — bliver til en Tilintetgører af dette, træder Fagforeningerne hindrende i Vejen for Arbejderklassen.

Fagforeningernes kontrarevolutionære Magt kan ikke knækkes ved Personskifte eller svækkes ved at erstatte forældede Førere med saadanne, der vil hidføre grundige, revolutionære Forbedringer. Det er Organisationsmaaden, der bevirker, at Masserne staar saa godt som magtesløse. Revolutionen kan kun sejre, idet den ødelægger denne Organisation, d. v. s. forandre Organisationsmaaden saa grundigt, at den bliver til noget ganske andet. Sovjet — Systemet — Genoprejsningen indefra er ikke blot i Stand til at rykke det statelige op med Roden, men ogsaa fjerne Fagbevægelsen. „Revolutionens vigtigste Indhold bestaar i, at Masserne selv tager Vare paa deres Anliggender (Ledelsen af Samfundet og Produktionen)“ (Pannekoek).

Fagforeningerne er paa Grund af deres Præg ingen gode Vaaben i den vest-europæiske Revolutions Tjeneste; de gør Medlemmerne til Slaver, til Værktøjer, eller ogsaa paa anden Maade ubrugelige.

Fagforeningerne er for svage i Kampen, i Revolutionen mod den højt udviklede vesteuropæiske Kapitalisme og dens Stat. Disse er alt for mægtige over Fagforeningerne; tildels er de kun faglige Organisationer, som alene af denne Grund ikke kan arbejde for en Revolution. Er de Industriforbund, saa støtter de sig ikke paa Bedrifter, selve Værkstederne, og de er ogsaa svage.

De er ogsaa mere Hjelpeforeninger end Kamporganisationer, opstaaet paa Smaaborgerskabets Tid. Deres Organisation var allerede før Revolutionen utilstrækkelig, for selve Revolutionen i Europa udelig. Arbejderne foretager ikke Omvæltningen inden for Fagene og i Industrien, men i Værkstederne. Desuden er Fagforeningerne langsomt arbejdende og alt for indviklede Redskaber, som har været gode nok i Udviklingstiden. Skulde Revolutionen ikke straks blive fuldbyrdet, er vi muligvis nødsaget til at gaa over til fredeligere Kampe for et Stykke Tid, selv da maa Fagforeningerne ødelægges og erstattes med Industriforbund. Arbejderne har Brug for de allerbedste Vaaben, fordi de staar alene, fordi de ingen Hjælp kan vente sig, derfor maa de have Bedriftsorganisationer! Det hjælper Dem intet, Kammerat Lenin, naar De siger: I Rusland gør vi det saaledes og saaledes; thi for det første havde de i Rusland ikke saa daarlige Kamporganisationer, som mange Fagforeninger her. De havde Industriforbund. For det andet var Arbejderne besjælede af en revolutionær Aand. For det tredje var Kapitalisternes Organisation svag og Staten ligesaa, men for det fjerde og derpaa kommer det egentlig alene an, I havde Hjælp! I behøvede altsaa ikke de bedste Vaaben! Vi staar alene, vi maa altsaa have de allerbedste Vaaben, ellers vinder vi ikke, allers følger det ene Nederlag efter det andet.

Derfor maa Kampaaet lyde:

Organisér Jer i Bedrifter — ikke efter Fagene!

Vælg Aktions-Komiteer — bort med de lovmæssig valgte Bedriftsraad.

DER KAMPFRUF

Organ der Allgemeinen Arbeiter-Union Deutschlands (A. A. U. D.)

erscheint wöchentlich — 20 Gros pr. Nummer.

Jeder revolutionärer Arbeiter muss das Sprachrohr der Revolution lesen.

Faas: Fensmarksgade 43, St. tv.

Arbejdsløsheden i Sovjet Rusland.

Hver eneste Dag skriver den bolsjevistiske Presse om den „socialistiske Opbygning i Sovjet-Unionen“; men som bekendt er det kun Fraser eller hjemmelavede Statistiker, som i rosenrøde Farver skildrer det store Paradis, den store Stalin dikta-torisk opbygger! Selv de snart verdensberømte Arbejder-Dele-gationer omtaler sjældent i deres Beretninger Arbejdsløsheds-problemet.

Desto mere glædeligt er det at læse en Artikel af Hans Lo-rent i Tidsskriftet „Betrieb und Gewerkschaften“ et moskva-kommunistisk Blad. Han skriver om Arbejdsløsheds Udvik-ling i Rusland følgende:

„Næsten Halvdelen af de arbejdsløse i USSR. stammer fra landlige Kredse; kun 30 pCt. egentlige Industriarbejdere. Trods alt overstiger Arbejdsløsheden i USSR. Tallet 1 Million. Situa-tionen paa Arbejdsmarkedet ser saaledes ud:

1. Januar 1922	160,000 Arbejdsløse
1. — 1923	641,000 —
1. — 1924	1,240,000 —
1. — 1925	901,000 —
1. — 1926	951,000 —
1. — 1927	1,310,500 —

Af denne Statistik fremgaar altsaa, at Antallet af de ved Kontrolstederne indtegnede Arbejdsløse i Begyndelsen af 1922 er 160,000, i 1924 1,240,000. I 1925 sank Antallet, hvilket man maa føre tilbage til de ikke-proletariske Elementers Indre-gistrering ifølge Ophævelser af en Række Privilegier.“

Saadan ser altsaa Arbejdsløsheden ud! Det mest mærkværdi-ge er, at denne Moskva-Kommunist ikke offentliggør Tallene for Aarene 1928 og 1929! Mon han er bange for at sige Sandheden, hvilket muligvis beror paa, at Tallene i de sidste Aar er endnu højere end nogensinde før. Allerede i Dag — i Femaarsplanens Rationalisering — er ca. 17—20 pCt. af den industrielle Befolkning arbejdsløse.

Hvorledes klares nu Underholdet for de Arbejdsløse i USSR? En forsikringsmæssig Arbejdsløshedsunderstøttelse gives ikke. Der „bestaar et fuldstændigt andet System end i de kapitali-stiske Lande“ erklærer Herr Lorenz. Lad os høre hans Forkla-ring:

Retten til Understøttelse nyder følgende Arbejdsløsekatago-rier:

- 1) Kvalificerede Arbejdere og Personer, som har faaet en faglig Uddannelse, uafhængig af deres Arbejdsløns Størrelse.
- 2) Ikke kvalificerede faglig organiserede Arbejdere, som har arbejdet uafbrudt i et Aar.
- 3) Ikke kvalificerede, i Fagforeninger ikke organiserede Ar-bejdere og Embedsmænd, som kan bevise at have arbejdet 3 Aar i et Træk mod Løn, og tilslut:
- 4) Faglig uorganiserede Embedsmænd, som i fem Aar har været beskæftiget fagligt.

For Øjeblikket bestaar visse Indskrænkninger ang. Arbejds-løshedsunderstøttelsens Udbetaling, som man søger Opklaring i Ruslands indre Forhold. Fra Understøttelsen udelukkes de, som har forladt Landsbyen uden Grund for at søge efter Ar-bejde i Byerne. De fleste arbejdsløse er ufaglærte Arbejdere. Arbejdsløsheds Forsorg omfatter 6 Maaneder, men kan dog forlænges af Organisationerne.

Arbejdsløsheds Varighed for de enkelte arbejdsløse var temmelig længe. Af 21 Fagforeningers Beretninger fremgaar: For Mænd 6,3 Maaneder, for Kvinder 12,4. Omtrent 42 pCt. af de arbejdsløse har i den sidste Tid været mere end et halvt Aar, omtrent 26pCt. mere end et Aar arbejdsløse.“

I Danmark, Tschekoslovakiet og andre Lande eksisterer det saakaldte „Genter-System“, hvor kun faglig organiserede faar Understøttelse. Den bolsjevistiske Regering har dog hermed overtruffet det social-fascistiske System, idet den ogsaa gør stor Forskel hos faglig organiserede Arbejdere ang. Arbejds Varighed! Dette er det fine „4. Klasse System“! Sikke en Kari-katur af „Klassernes Afskaffelse, Broderskab og Frihed!“ Saa

fortæller man den europæiske Arbejder om Fagforeningernes kolossale Størrelse og Styrke! Men hvordan de har opnaaet det, kan man let forestille sig ifølge Lorenz Forklaring; nem-lig ved Hjælp af Hunger-Snerten!

De bolsjevistiske Partier uden for Rusland agiterer for Af-skaffelsen af alle Inddelinger, Katagorier, Klasseforskel etc., men i det bolsjevistiske Rusland gennemfører de det kapitali-stiske System!

Overalt raser Arbejdsløsheden! Den er et typisk Tegn for Kapitalismen! Arbejdsløshedsproblemet kan kun løses, ifølge Karl Marx, ved at Arbejderne overtager Produktionsmidlerne og indstiller Produktionsapparatet saaledes, at den tilfredsstil-ler alles Behov! Thi alene derigennem, at de borgerlige Ejen-domsforhold opløses, og det kapitalistiske Princip ang. Vare-produktionen ophæves, vil man bortjage Arbejdsløshedsens Spøgelse engang for alle. Den russiske Arbejderklasse og de fattige Bønder kunde trods 12 Aars bolsjevistisk „Socialise-ring“ ikke befri sig for Arbejdsløshedsens Svøbe, fordi den russiske Arbejderklasse ingen afgjort Indflydelse paa Produktionsapparatet har. Vi ved godt, at en socialistisk Stat kan efter 12 Aars Forløb ikke være noget Slaraffenland, den det sør-gelige er, at Bolsjevikkerne overalt praler med Arbejder-Pa-radiset! Saaledes bevise Arbejdsløsheds-Problemet i USSR, at de russiske Proletarer ikke er i Besiddelse af den økonomi-ske og politiske Magt, men at denne udøves af et Mindretal!

Stalin-Klikens umenneskelige Behandling af Kammerat Miasnikov. (Medlem af Ruslands Arbejder-Kommunistgruppe).

Fra Tid til anden kommer der Nyheder om den store Kamp, de russiske Arbejdere maa føre og gaa igennem paa Værkstederne, i Fængslerne og i de sibiriske Egne, hvorhen de rus-siske Arbejder-Kommunist-Oppositionens Tilhængere forvises. Men det er svært, meget svært at sætte sig i Forbindelse med disse Kammerater, som ødelægges paa Liv og Sjæl af Stalin-Kliken; men engang imellem siver der alligevel noget ud af det „kommunistiske“ Arbejder-Paradis — Stalin-Rusland —! For kort Tid siden er der atter kommet flere Beretninger om de politiske Kampe det russiske Poletariat maa udkæmpe, og om de Lidelser og deres knuste Forhaabninger. Fra Miasnikov-Komiteén i Berlin har vi modtaget enkelte Oplysninger an-gaaende Miasnikov.

Gabriel Illtich Miasnikov er fra det gamle Bolshevik-Parti og har udstaaet flere Forvisninger under Carismen og har opholdt sig i mange Aar i Forbryderkolonien Katoga. Han del-tog aktivt i Oktober-Revolutionen og sluttede op i det kommu-nistiske Parti, hvor han straks stillede sig paa Venstre-Fløjens inden for Partiet. Lenin havde paa det Tidspunkt en lang Diskussion og førte en omfangsrig Korrespondance med ham. Miasnikov krævede ligesom Rosa Luxemburg et Arbejder-De-mokrati, hvor ikke blot Parti-Klike udøvede Diktaturet, men hele den arbejdende Klasse. Han arbejdede imod et Førerdikta-tur, forsvarede varmt Industriproletariatets Revolution, advarede imod Kommunistisk Internationales Opportunisme, hvorved Verdens-Revolutionen, som dengang stod foran dens Fuldbyr-delse, nu er blevet til en Frase.

Miasnikov dannede inden for kommunistisk Parti en Arbej-der-Gruppe, som først arbejdede legalt, men tilslidst blev Grup-pen illegal! Miasnikov blev forvist til Tyskland, hvor man haa-bede, at han vilde falde til Ro og faa andre Tanker, fordi han jo som saa mange andre kommunistiske Arbejdere led af en frygtelig Sygdom „Radikalisme“ Kommunismens Børnesyg-dom (Lenin)! I Tyskland offentliggjorde han Arbejder-Grup-pens Manifest.

Man bad Miasnikov komme tilbage til Rusland ved at love ham fuld Frihed helt igennem! Han vendte tilbage! Faa Dage efter blev han arresteret og kastet i Fængsel uden Forhør. Fra Moskva blev han sendt til Tomsk i Sibirien og til Wiatka, hvor man pinte ham ganske umenneskeligt, og for at faa en menne-skelig Behandling begyndte han at sultestrejke. Ad hemmelig Vej udsendte han sit Manuskript, som senere tryktes: Et aabent Brev til Arbejder-Delegationerne!

I April 1928 blev han taget ud af Fængslet Wiatka for at

blive sendt sammen med sin Familie til et andet Forvisningssted Erivan i Armenien og var her under streng Bevogtning. Endelig lykkes det ham den 27. November 1928 at flygte til Persien. Her blev han straks arresteret, og i en lang Tid fik vi intet at høre fra ham. Først i Maj Maaned 1929 fik vi Brev fra ham, og heri oplyser han, at han lever i en lille By Amasia i Tyrkisk Asien, men det tyrkiske Politi holder ham tilbage; Ingen er i Stand til at hjælpe ham! Miasnikov mangler alt, Tøj, Bøger, Levnedsmidler etc. Han er meget syg, ganske naturligt efter de frygtelige Lidelser som de bolshevistiske „Friheds-helte“ har udsat ham for! Han trænger til hurtig Hjælp!

Gruppe Internationale Kommunist (Danmark) appellerer herved til sine Læsere om at sende os Penge til Hjælp for den russiske Arbejder-Kommunist Miasnikov, som vi øjeblikkeligt sender videre til Komitéen i Berlin, der sørger for det fornødne til ham!

Alle Bidrag modtages under Mærke: Miasnikov-Hjælp til vor Redaktions Adresse.

Program-Erklæring.

Gruppe: Internationale Kommunist (Danmark).

Klassemodsatningens Skærpelse, som en Følge af det økonomiske Sammenbrud, stiller bestandig paany Proletariatet foran Spørgsmaalet: det kapitalistiske Samfunds Omstyrning eller ogsaa en videre Hensynken i en stadig mere tiltagende Elenighed. Arbejderklassen kan frigøre sig, naar den er selvbevidst og handlelydig, dog denne Forudsætning hertil er Overvindelsen af smaa borgerlige Illusioner og Forestillinger. Arbejderne gyser stadig tilbage for Kampen i det afgørende Øjeblik, men de bukker stadig under for Fagforeningernes og Parlamentarismens Indflydelse. Ganske vist gør Arbejderklassen Oprør mod dem, men stiller disse Organisationer foran en Opgave, nemlig den at hidføre en Forbedring af Arbejderklassens Kaar inden for det kapitalistiske Samfunds Ramme. Og Gang paa Gang svigter disse Organisationer og lader Arbejderne hjælpeløst i Stikken.

En stor Del af Arbejderne er utilfredse med disse Organisationer, indser rigtignok, at de er bleven ubrugelige som Vaaben i Kampen mod Kapitalen. Arbejderne indser, at Kampmidlerne maa ændres, men de har endnu ikke tilkæmpet sig den Erkendelse, at selv „med grundige Metoder“, med revolutionær Erobring af Fagforeningerne, hvis Kapitalen ikke bliver styrtet, er der ingen Redning mulig for Proletariatet.

Arbejderklassen fører ikke sin Kamp af fri Vilje, men bliver tvunget dertil af de økonomiske Forhold. De revolutionære Eksplosioner som en naturlig Aarsag til Kapitalens Døds-kamp, vilde dog kun blive til en virkende Kraft i den proletariske Revolution, naar de opnaar at faa et fælles politisk Grundlag, og bliver revet bort fra de stedlige Forholds Rækkevidde. Kun et fælles, virkelig opnaaeligt Maal kan danne Grundlaget for sand Klasseinteressesfællesskab (Solidaritet).

Arbejderklassen maa for at kunne besejre Kapitalen søge nye Veje og benytte nye Metoder, hvormed der kan føres en effektiv Kamp. Fagforeningerne og Parlamentarismen er uhistoriske, ubrugelige i Kampen, og at „revolutionære“ dem er ensbetydende med Kræftespild og bliver alligevel ikke til andet end et Personskifte.

Gruppe Internationale Kommunist foreslaar Arbejderne derfor i Lighed med sine Arbejdskammerater i Udlandet at slutte sig sammen som een Klasse i Bedrifterne og paa Værkstederne.

Dernæst maa vi arbejde anti-parlamentarisk, idet vi agiterer for revolutionære Bedriftsraad og Aktions-Komitéer, som under Feltraabet *Generalstrejke og direkte Aktion* søger at gennemføre sine Krav og sammen med det øvrige Proletariat Verden over arbejder for den sociale Revolution.

G. I. K. arbejder for Arbejderklassens Selvbevidsthedsudvikling, i Erkendelse af, at Frigørelseskampen kun fremmes ved Klarhed og selvstændig Tænkning, og bekæmper derfor absolut Kadaverdisciplinen (Moskva-Teser).

G. I. K. erkender ligeledes, at Kommunismen kun kan gennemføres, dersom ens Aand er besjælet af den kommunistiske Idé, som allerede i det kapitalistiske Samfund skal give sit Udslag blandt Arbejdskammeraterne, i Familie og Sammenslut-

ninger! At være Kommunist er ensbetydende med en indre Revolution, d. v. s. vore Handlinger maa være kommunistiske, vor Kultur og Etik ligeledes.

G. I. K. bekender sig til det proletariske Diktatur, — som Rosa Luxemburg har skildret det — ved at indføre et proletarisk Demokrati og lægge den økonomiske og politiske Magt i Hænderne paa det samlede Proletariat. „Diktaturet maa være Klassens Værk og ikke bestaa af en førende Minoritet (R. Luxemburg).“

G. I. K. vender sig ganske bestemt imod det saakaldte Diktatur, som udføres i Sovjet Rusland af en Haandfuld politiske Charlataner!

G. I. K. vender sig absolut imod Undertrykkelsen af Venstre-Kommunisternes Organisationer i U. S. S. R.

G. I. K. arbejder mod Religion og Militarisme, og forpligter sig til at føre en skarp Kamp mod disse ved i Handling at bekæmpe dem. Enhver Kommunist maa være udmeldt af en hvilket som helst religiøs Organisation.

G. I. K. foreslaar som Middel til Militarismens Bekæmpelse aktiv Militærnægtelse. Den mest effektive Maade at forhindre Krig er at omstyrte Kapitalismen, besætte Fabrikker, forhindre Fremstilling af Ammunition etc.

Det er dog vor Pligt stadig at holde Øje med vort Maal: Omstillingen af Verdensproduktet fra at være en kapitalistisk Varedrift til at blive en efter kommunistisk Grundsætninger oprettet Forbrugsdrift, en Opgave, hvis Løsning forudsætter et længere historisk Tidsafsnit.

Saaledes lyder vort korte Program. Lad os derfor enes om vort Arbejde: Den betingelsesløse Gennemførelse af en ubønhørlig Klassekamp mod Maalet: Menneskeheden som kommunistisk klasseløst Samfund er Verdensproletariatets moralske Pligt!

Højt over alle nationale Særegenheder, højt ud over alle Landes Grænser og over alle Fædrelande lyser det internationale Proletariats Flammategn i evig Straaleglans:

Proletarer i alle Lande, forener Eder

Bort med Militarismen!

I Rigsdagen diskuteres og forhandles om Militær-Forliget! Man snakker om Afrustning, om frivillig Hær og meget andet! Men hvad har den opnaaet? Intet, det er jo Parlamentarismens Symbol: Her snakkes, men Handlingen glemmes! Vi Antiparlamentarikere kender jo Parlamentarismen til Bunds!

Laust Rasmussen holder sig strengt til Samfundets Love; dem kan han ikke bryde! Saadan er nu engang Socialdemokratiet: Kapitalens Pladsholdere!

Arbejderklassen maa være klar over, at igennem Parlamentarismen opnaar den intet, ej heller Afrustning! Skal vi have Afrustning, Militarismen afskaffet, maa det ske uden om Parlamentet! Men et maa vi huske paa, at Afrustningen kan ikke gennemføres nationalt, det maa ske internationalt! Dette foregaar ikke ved pacifistiske Illusioner, men ved Arbejderklassens Vilje! Arbejderne i alle Lande maa igennem deres Bedrifter forhindre, at der fremstilles Vaaben, Ammunition etc. Ved at arbejde for den sociale Revolution, ved at føre en Krig mod Krigen, vil det først lykkes os at afskaffe Militarismen! Vi maa rette vor Geskys ikke alene imod Militarismen, men imod hele Kapitalismen!

Vi unge maa forberede os paa Handling med alle til Raadighed staaende Midler! Kravet: Bort med Militarismen skal raabes ud over hele Skandinavien! Alle unge Arbejdere, som indkaldes, maa konsekvent nægte Udøvelsen af Militærtjeneste! Konsekvent, d. v. s. ikke give Møde hverken til Session eller civilts Statsarbejde! Paa denne Maade vil vi kunne fremtvinge vore Krav om Militarismens Afskaffelse! Lad os da se Tiden an, om den socialdemokratiske „Arbejderregering“ virkelig tør sætte unge Arbejdere i Fængslet for deres Overbevisning! Sker dette, da vil den socialdemokratiske Regering selv afsløre sig som en kontrarevolutionær Regering.

Ved at nægte Udøvelsen af Militærtjenesten arbejder vi revolutionært og dermed for Frihed og Sammenhold! Saaledes stiller vi os paa Klassekampens Grund!

Kammerater saavel i Arbejderbluse som i Soldatertrøje: Enighed gør Stærk! Vær solidarisk! Koncentrer jeres Energi og Kraft om Kravet: Ned med Militarismen! Ned med den kommende Verdenskrig!

Den „afrustningsvenlige“ Regering forfølger en konsekvent Militærnægter.

Hvert Aar har for Regeringen sin Plage! I Aar bliver det et Militærnægteraar! Atter har nogle unge Mennesker erklæret ikke at ville aftjene deres Værnepigt og overhovedet ikke underkaste sig Landets Love, idet Samvittigheden stilles meget højere end disse.

Motiveringen for Nægtelsen kan være forskellig; men een Ting er givet, at alle Nægtelser bærer Præget af en *flammende Protest* mod Militarismens grusomme Leg.

En ung Arbejder, Kammerat Andersen-Harild jr., modtog ogsaa en Opfordring af Udskrivningschefen til at stille sig til Raadighed for Militærvæsenet; men her har d'Hr. taget fejl. Kammeraten møder ikke og sendte dette blodige Væsen og Forsvarsministeren følgende Skrivelse:

København N., d. 10. Decbr. 1930.

Til Udskrivningschefen for 1. Udskrivningskreds!

Verden er mit Fædreland,
Menneskeheden mit Folk!
Internationale
slaa Bro fra Kyst til Kyst!

Jeg anerkender hermed Modtagelsen af Deres ærede Udskrivningspas, som hermed returneres, da jeg ikke har Brug for samme, idet jeg *konsekvent* nægter Udførelsen af enhver Art af Militærtjeneste, ogsaa Civil-Værnepligtstjeneste.

Denne Beslutning har jeg taget efter moden Overvejelse, idet jeg anser Krig og Militarisme af enhver Art, selv i Form af Legetøj, som ulogisk, modsigende og modbydelig. Det maa være enhver Menneskes moralske Pligt at afsky denne Rest af Barbari og Slaveri, som Aartusinders uselvstændig Tænkning har forstaaet at paadutte fordums Menneskeheden, og hvilket det stadig er lykkedes en vis Klasse at herske over Flertallet af Folket, som i Krigstilfælde ikke regnes for mere end Kvæg, og som i Kraft af deres U selvstændighed og Uerfarenhed tvinges til dette Slaveri.

Jeg er *Fredsarbejder*, og som Socialist nægter jeg at være med til at udføre et Arbejde, som befaler absolut slavisk Underkastelse og Lydighed, ved hvilke man hypnotiserer stakkels unge Mennesker til at begaa Dumheder, maaske ogsaa ved at befale dem at skyde paa deres egne Fædre, der befinder sig ude i Lønkampen. Militærvæsenet er den højeste Eksponent for Magt! Kapitalisme, Kirke og Militærvæsenet er de tre Faktorer, som jeg bekæmper og ikke bøjer mig for!

Krig og Elendighed er umenneskelig, uretfærdig og umoralsk, men som Socialist kæmper jeg for en ny Verden, som skal give Menneskene bedre Goder. Jeg vil være Menneske! Som saadan er det mig umuligt at underkaste mig Militærvæsenets Love, der byder paa Raahed, Brutalitæt og Svinskhed, som man aldrig har set Mage til. (Se: Remarques: Intet nyt fra Vestfronten. L. Renn: Der Krieg! Robert Graves: Good-bye — to all that osv. osv.)

Yderligere maa jeg bemærke, at jeg har en Fader og en Farbroder, der begge har deltaget i Verdenskrigen paa tysk Side. Naar man hører dem tale om Krigens Rædsler, saa faar man bestemt ikke Lyst til at spille Soldat for at lade sig ud-danne til et skidt Haandværk, som for længe siden burde have været en Saga blott. Min Fader, der drog ud som et rask, sundt og kraftigt Menneske, vendte tilbage som et *Vrag*, og det samme gælder om min Farbroder, hvis Liv kun kan opret-holdes ved Hjælp af Morfin og Koffein.

Jeg kunde blive ved med at fortælle om Lidelser, som Krig og Militarisme har skabt, men hvad nytter det at skildre dem, naar jeg ved, at De, Hr. Udskrivningschef, er bundet til Stats-apparatet, og dermed maa De jo udelukke alle menneskelige Følelser, hvis De i det hele taget har nogen tilbage.

Det vil derfor være vanskeligt for Dem at forstaa mine Følelser; af denne Grund vil jeg slutte mit Argument med de Ord: *Gør*, hvad De vil ved mig, jeg tager alle Konsekvenser, men De behøver ikke at tro, at jeg møder „alligevel“ den 14. Fe-

bruar Kl. 12, jeg kommer ikke, jeg flygter ikke, jeg bliver der, hvor jeg er!

Lad mig se, om De tør tage Kampen op! Jeg er parat, og det samme er mine Venner, og et bedre Agitationsmiddel for Fredssagen og Militærnægtelse vil mine Venner aldrig kunne faa end den Dag, jeg nægter! Et Ramaskrig skal lyde over hele Danmark og Verden over, naar De vover at straffe mig, fordi jeg nægter at handle umenneskeligt!

Med Højagtelse.

H. Andersen-Harild jr.

Som Svar herpaa modtoges:

1. Udskrivningskreds.

København, d. 15. Januar 1930.

I Anledning af det af Dem hertil indsendte Brev af 10. f. M. hvormed fulgte det for Dem udsendte Udskrivningspas, har Indenrigsministeriet i Skrivelse af 8. ds. resolveret, at De udtages af Fordelingen til Kystartilleriet, og at Deres Sag i Henhold til Lov Nr. 625 af 13. Decbr. 1917, § 2, sidste Stykke, henvises til Behandling af Sessionen.

Hvilket herved meddeles Dem til Efterretning med Tilføjende, at der til sin Tid vil blive tilstillet Dem en Tilsigelse til at møde for den førstkommende Session.

A.-H. sendte saa efter kort Tids Forløb atter sine Militær-papirer ind til Ministeren personlig og bemærkede i Skrivelsen følgende:

København N., d. 10. Marts 1930.

Til Forsvarsminister Laust Rasmussen, Christiansborg!
Højstærede Hr. Minister!

Allerede i mit Brev af 10. December f. A. henledte jeg Ministerens Opmærksomhed paa, at Undertegnede konsekvent nægter enhver Udførelse af Militærtjeneste, ej heller agter jeg at underkaste mig de militære Love. De svarede med en foreløbig Udsættelse og sender mig nu igennem Udskrivningskredsen en *navnlige Tilsigelse* til at møde paa Session den 23. April 1930, Kl. 9,15.

Som konsekvent Militærnægter nægter jeg at møde paa Session, idet jeg kræver af Dem som socialdemokratisk Arbejder-Minister, at De ikke vakler, men giver mig min personlige Ret tilbage, idet jeg stiller min Samvittighed højere end noget Lands Love.

Jeg er Militærnægter og Krigsmodstander og agter paa ingen Maade at udlevere mit Legeme til det kapitalistiske Samfund og dets „lovsmæssigt valgte Beskyttere“!

Som socialdemokratisk Minister og Agitator har De selv agiteret for Afrustning og opfordret Ungdommen til aldrig nogen-sinde at arbejde for Krig eller lignende Formaal, da Krig er en Forbrydelse. Deres Parti-Organ „Socialdemokraten“ har under sidste Valgperiode vist Danmarks Befolkning, hvor afskrækkende Krigen kan blive ved at kaste Millioner af Flyve-blade visende det sønderskudte Raadhus og de omkringliggende, læmlæstede Kvinder og Børn, ud til Befolkningen og opfordret Ungdommen til ikke at dræbe.

Hr. Minister! Glem ikke Deres Løfter! Man hidfører ingen Verdensfred ved at oprette Forsvarshære, ved at bevillige Mil-lioner af danske Kroner til dette raadne Militærsystem! So-cialdemokratiets Taktik fører ikke til Sejr! Derfor maa Ung-dommen tage Konsekvensen af Socialdemokratiets ophidsende Valgtaktik, og denne er:

Nægtelse af at bære Vaaben!

Nægtelse af at underkaste sig Militarismens Love!

Ikke een Øre, ikke een Mand til Militarismen!

De gamle Veje er opslidte og ikke mere farbare! Danmarks Militærnægtere har nu sluttet sig sammen til en fast Phalanx, parate til at bære Ofre for deres Idéer, parate til at staa sam-men til Forsvar.

Jeg er villig til at bære Ansvar for denne konsekvente Handling, villig til at lide for min Overbevisning og Tro. Jeg ved, at en Afstraffelse af min konsekvente Handling vil vække dem til Handling og Aktion! Vi Militærnægtere — uanset Parti og Religionsbekendelse — vil slutte Kreds om de Kammerater, der straffes, og udfolde et vældigt Agitationsarbejde til Fordele for Verdensfreden!

Min Protest imod Militarismen vil blive efterfulgt af flere andre!

Hr. Minister! Jeg sender Dem personlig Tilsigelsen i dag og kræver af Dem som Arbejder-Minister, at De straks foranlediger en fuldstændig Frigivelse for al militær Underkastelse. Leve Lydighedsnægtelse!

Ned med Militarisme og Kapitalisme!
Leve Friheden!

Med socialistisk Hilsen.
H. Andersen-Harald jr.

Han modtog derpaa fra Ministeren følgende typiske Svar fra en Socialdemokrat, nemlig Forsvarsministeren Laist Rasmussen:

Forsvarsministeriet.

København, d 15. April 1930.

Hr. Harald Andersen!

Paa Deres fornyede Henvendelse til mig af 10. ds. kan jeg kun gentage, hvad jeg alt tidligere har meddelt Dem, at ligesom jeg selv i et og alt maa følge Landets Love, kan jeg ikke fritage nogen anden herfor.

Indtil De er bleven behandlet paa en Session og eventuelt udskreven til Militærtjenesten, har Forsvarsministeriet ikke noget som helst med Dem at gøre, det er udelukkende Indenrigsministeriet, men heller ikke dette kan fritage Dem for at adlyde de gældende Love.

De kan, som jeg alt tidligere har meddelt Dem, hvis De fremsætter Begæring herom, blive fri for at være Soldat, mod i 20 Maaneder at forrette civil Tjeneste, men vil De heller ikke dette, ja, saa maa De tage den Straf, som De i saa Tilfælde vil blive idømt.

L. Rasmussen.

Tilsigelsen fra Udskrivningskredsen tilbagesender jeg vedlagt.

A.-H. har naturligvis intet Ansvar mere for disse hellige Militærpapirer, og d'Hr. Militarister kan vente længe paa ham; i hvert Fald møder han ikke frivillig, men han flygter heller ikke!

A.-H. og de øvrige Militærnægtere er parate til Kamp, og det er givet, at det kommer til Kamp mellem Militærnægterne og Regeringen, og der er ikke andet at gøre end at udnytte disse Militæraffærer til en storslaet Propaganda for Antimilitarismen! Det skal de antimilitaristiske Bevægelser herhjemme nok sørge for! Vi trænger haardt til Arbejdskraft! Længe nok har vi sejlet i Dødvande.

A.-H.'s Standpunkt er vort og revolutionært! Han bekæmper ikke Militarismen følelsesmæssigt og negativt, men positivt og revolutionært! Han strejker, men propaganderer ved denne Militærstrejke for Tilintetgørelsen af denne militære Magt, som ligger i Hænderne paa den kapitalistiske Stat. Selvom nu denne Stat er under socialdemokratisk Styre, saa gør det hverken til eller fra! Sandheden er: Socialdemokratiet er smaa-borgerligt og Kapitalens Pladsholder, som ligesaa godt — og maaske endnu bedre — varetager Kapitalens Interesser end dem selv. Socialdemokratiet og Kapitalisme er saamænd et og det samme, det er kun Fraserne, som gør en Forskel paa disse. Socialdemokratiet arbejder efter Skema „Borgfred“, Varetagelsen af Samfundets Interesser og Underkastelsen af Landets Love! Nej, Socialdemokratiet kan ikke gøre mere for Arbejderne end nogen af de andre Magthavere, saalænge det undviger at erklære en aaben Krig mod Kapitalen! Det vil Socialdemokratiet naturligvis ikke. Gruppe Internationale Kommunisten erklærer derfor aaben Krig imod Borgerskabet og det fredelige Socialdemokrati.

Gruppe Internationale Kommunisten og dets Medlemmer tager derfor ikke Hensyn til Socialdemokratiets vanskelige Stilling, naar Militærnægterne nu sætter sig imod Landets hellige Love. Det er glædeligt, at Militærnægterne kræver deres menneskelige Ret respekteret!

Det gælder nu om at støtte Militærnægternes forskellige Sager, støtte dem økonomisk og moralsk! Alle event. af dem indkaldte Møder maa besørges og gøres til virkelige Massemøder, præget af den ene Tanke: Ødelæggelse af al Militarisme!

Det glæder G. I. K., at det netop er et af deres Medlemmer, som konsekvent optager Kampen mod Militarismen og er villig til at tage alle Ofre paa sig. Denne Aktion maa være et Eksempel til Efterligning! Selvom det i Aar kun er en Brøkdelen af alle Indkaldte, der strejker, saa har en saadan Strejke alligevel sin store Betydning deri, at den først og fremmest viser Vejen. Strejken maa ikke forblive en individuel Sag, men den maa blive kollektiv.

G. I. K. propaganderer som Midlet til Militarismens Bekæmpelse:

Generalstrejke og kollektiv Militærnægtelse for at forhindre Krigen.
Tilintetgørelse af alt Krigsmateriale.
Fremmelse af Hærens og Flaadens Desorganisation.

G. I. K. er imod Krigen, men forkaster Parolen „Aldrig mere Krig“ som pacifistisk og erstatter derfor denne med „Krig mod Krigen“! Endnu en Krig vil vi føre; den sidste og den helligste af alle Krige: Den uforsonlige Krig mod Kapitalen og dens Lakajer! Denne Krig kan kun føres ved Arbejderklassens skarpeste Vaaben: Klassekampen! Arbejderklassen maa organisere sig i en Klasseorganisation, ligesom I.W.W. og A.A.U.D., da vil Arbejderne eje en kampdygtig Organisation. De danske og skandinaviske Arbejdere maa derfor danne Aktionskomitéer og igennem dem søge at erobre alle Produktionsmidler. Det er klart, at det vil føre til en Borgerkrig, som vil blive aabnet af den herskende Klasse! G. I. K. ved, at Arbejderne vil svare igen og det med Rette! Først naar den proletariske Revolution sejrrigt gennemføres, vil Arbejderklassen gaa en bedre Tid imøde, en Tid, hvor Retfærdigheden regerer!

Ud fra dette Synspunkt erklærer G. I. K. Militærnægterne sin store Sympati og betragter Militærstrejken som et Led til Genneførelse af den proletariske Revolution.

GRUPPE INTERNATIONALER KOMMUNISTEN (HOLLAND)

Grundprinzipien

kommunistischer Produktion und Verteilung.

Gruppe Intern. Kommunisten stellt mit diesem Werk die praktische Aufbaumöglichkeit der Produktion und Verteilung im Sinne der Bedarfswirtschaftsordnung zur Debatte.

Der Titel dieses Werkes, einer Kollektiv-Arbeit, spricht für sich selbst.

Wer Interesse hat, bestelle!

INTERNATIONALT FORLAG FOR
ARBEJDER-LITTERATUR.

Udlevering for Skandinavien:

Fensmarksgade 43, St. tv.

København N.

Brosch. Kr. 1,50. Ganzln. Kr. 2,50 + Porto.

Kvinde-Strejken Nederlag! Hvad nu?

Strejken er afblæst, ikke af Metalarbejderkvinderne selv, men af Kvindeligt Arbejderforbund og De Samvirkende! Strejken er blevet forraadt af socialdemokratiske Fagforeningsledere! En gemener Streg end denne skal man længe lede efter inden for den danske Arbejderbevægelse!

At Strejken skulde ende som et stort Nederlag, er ganske givet, saa længe Arbejderne ikke selv tager Affaire, saalænge de overgiver deres Skæbne i Fagforeningsledelsens Hænder!

Det var glædeligt at se 3000 Kvinder drage ud i den store Kamp og demonstrere for deres Krav, men sørgeligt at se dem tigge om Hjælp hos De Samvirkende! Det var denne store Kampstemning, der besjælede Kvinderne til Handling, og de vilde handle for Forbedringer af deres Livskaar, men Arbejdskøbernes, Regeringens og Pampernes Enhedsfront, var stærkere end Arbejderklassens Enhedsfront, fordi der ingen fandtes! De Mænd, som „uskyldigt“ var blevet ramt af Strejkens Virkninger, bandede og skældte ud over, at Kvinderne strejkede! Andre Fag-Arbejdere arbejdede roligt videre, for denne Strejke kom jo slet ikke dem ved! Det er Arbejderklassens „Enhedsfront“!

Her ser man de sande Virkninger, Fagforeningerne fremkalder! Splid af Arbejderklassen!

Atter er denne Strejke et stort Bevis for vort Udsagn, at Fagbevægelsen er kontrarevolutionær! Fagforeningerne ønsker ingen alvorlig Kamp mod Kapitalismen og Staten; den ønsker den velsignede Arbejdskraft, Ro og Orden, for at Staten kan leve!

Hundrede Tusinde af danske Arbejdere er organiserede; de betaler deres Kontingent, de bringer Ofre; men træder de ud i aaben Kamp for deres Rettigheder, saa snigløber Førerne dem! Fordi Medlemmerne ingen Medbestemmelsesret har! Her ligger Sandheden! Nu er Spørgsmaalet det: Vil Arbejderne nogensinde opnaa Selvbestemmelsesret i deres Fagforeninger? Nej! Aldrig! Fagforeningen beherskes af et alt for stort Bureaukrati, alt for mange Pampere, og det er umuligt at omforandre paa dette System! Derfor kan det slet ikke nytte at revolutionære Fagforeningerne, da Pampene ikke viger en Tomme fra deres Plads! Hellere vil de lade Organisationen gaa til Grunde end overlade Ledelsen til Oppositionen! Her kommer et nyt Spørgsmaal frem: Vil den revolutionære Ledelse kunne gennemføre en aaben Kamp mod Kapitalen? Nej! Gang paa Gang har man set revolutionære og kommunistiske Tillidsmænd blive valgt ind i Fagforeningsledelsen, og mange af dem beklæder endda vigtige Poster; men naar det kom til Kampen, saa bremsede ogsaa disse! Hvorfor? Fordi denne Tillidspost betød et „Ben“, og det vil de nødig kaste bort! Systemet havde ædt dem fuldstændigt! At revolutionære Fagforeningerne er umuligt; paa denne Maade sker der højst et Personskifte, men intet Systemskifte!

Arbejderklassen maa lære af Erfaringerne, og dette Tilfælde har Kvinderne lært os, at det er umuligt at gennemføre noget alvorligt, at træde ud i aaben Kamp mod Kapitalen, naar Pampene ikke kan godkende denne Kamp! De er lige-glade, om det er Flertallet eller Mindretallet de gaar imod, for det er Pampene, der bestemmer Farten, og saa har Arbejderne kun at underkaste sig Fagforeningsdisciplinen.

Ingen Strejke kan vindes, saa længe denne føres paa egen Haand. Skal en Strejke vindes, saa maa hele Arbejderklassen virke med! Imod Arbejdsgivernes Enhedsfront maa der dannes Arbejdernes Enhedsfront, da vil man vinde Kampen! Det er da ikke nok med at kæmpe for smaa Lønforhøjelser og andre individuelle Goder, nej, Kravet maa da blive større, nemlig bort med hele den udbytende Klasse, Overtagelse af alle Samfundsprodukter! Lønkampen maa da munde ud i den sociale Revolution! Hvormange Arbejdere vil vove Skindet for disse Krav? Hvor mange Arbejdere vil stille deres personlige Hensyn i Baggrunden og ofre sig for den store Idé: Arbejderklassens Vel ved Overtagelse af alle Samfundsprodukter? Ikke mange! Det kan den ikke, fordi Fagbevægelsen har splittet

Arbejderne ikke kun organisatorisk, men ogsaa sjæleligt og aandeligt! Fagforeningerne har opdraget dem til store Egoister i Stedet for at være Altruister og staa solidariske med deres kæmpende Arbejdskammerater!

Arbejderklassen maa betænde helt nye Veje, naar den virkelig skal vinde Kampen! Forudsætningen for at kunne vinde Kampen for Erobringen af Brødet er, at Arbejderne bliver klassebevidste, at de handler i Klassens Interesse og øver Solidaritet! Dertil kan Fagforeningen ikke opdrage dem til; for di Pampene slet ingen Interesse har heri! Ved en Erobring af Fagforeningerne opnaas intet andet end Personskifte (Hellerberg, Rassow o. m. a.), saa gælder det om at vinde Fagforeningerne Ryggen, tilintetgøre dem og skabe nye Organisationsformer, saadan som A. A. U. D. i Tyskland og I. W. W. Amerika har vist Arbejderklassen Verden over.

Arbejderklassen maa samle sig til een stor Helhed; de maa handle klassebevidst! Dette kan kun foregaa ved Organiseringen i Bedrifter, idet alle Arbejdere kæmper for Klassen — deres egen — Interesse!

Paa denne Maade vilde Metalarbejderkvinderne have vundet Kampen, og ikke blot Kvinderne, men ogsaa alle de andre Bedriftsarbejdere vilde naturligvis have vundet Sejrr!

Arbejderklassen maa være klar over, at det kapitalistiske Demokrati ikke handler demokratisk, men anvender Vold, og fra Dag til Dag skærpes Udbytningsforholdene, derfor er det intet andet tilbage for Arbejderne end at søge nye Veje, som hurtigere og bedre fører til Maalet end det gamle.

Arbejdere! Lær af Fagforeningspampernes gemene Forræderi! Odelæg Fagforeningerne! Meld Jer ud af dem! Organiser Jer i Bedrifterne som een Klasse! Dan Aktionskomitéer!

Pavens Korstog mod Ateismen!

De Gudsløses Forbund i Sovjet-Rusland har udfoldet et kolossal ateistisk Arbejde, som bestaar, først og fremmest der i at sprede Oplysning blandt Arbejder og Bønder i Rusland dernæst at omdanne alle Kirker, som staa ubenyttede hen, til Kultur-Hjem etc. Særligt det sidste er gaaet Paven for nær, og mener altsaa, at de Kristne forfølges paa det grusomste! Han mobiliserer derfor hele den kristne Verden mod de russiske Ateister, og vilde helst se de fordømte Djævle derovre blive hængt! En Ting er givet, Kampen gælder ikke blot de russiske Ateister, men hele Fritænkerbevægelsen Verden over, og derfor maa alle Kræfter benyttes for at knuse denne Korstogsbevægelse.

Det er ganske givet, at Paven farer frem med Løgn for at hidse de Troende mod Ateisterne, og det er derfor ganske interessant at se, hvordan det hele i Virkeligheden forholder sig.

Arthur Feiler, en borgerlig kristelig Medarbejder ved „Frankfurter Zeitung“ skrev i sin Bog „Das Experiment der Bolschewismus“ paa Side 221 følgende:

„Kirker forvandles til Arbejder-Hjem med ringe Ombygninger da de er billigere end Nybygninger! De smukkeste kunstnerisk mest værdifulde Kirker forandres til Museer, konserveres og renoveres omhyggeligt. Gudstjeneste finder ikke mere Sted. Alligevel forbliver der mange Kirker. Der draget Omsorg for, at Mindretallet ikke udøver Vold, og at Kirkerne kun lukkes dér, hvor Befolkningens Flertal kræver det.“

Theodor Dreiser, en amerikansk Journalist, beretter i sin Bog „Sovjet-Rusland“ paa Side 267 om en Samtale, han har ført med Platon, den øverste Præst af den russisk-reformeret Kirke:

„En Ting er givet, mange af de store, gamle Bedehuse staa tomme eller besøges kun af et ganske ringe Antal gamle Troende, men kun meget sjælden af unge Mennesker.“

Selv de ortodokse Præster maa indrømme, at de Besøgende Antal er sunket med 50—60 pCt., og endnu værre er, at Præsterne selv tilstaa, at de unge — næsten uden Undtagelse — ikke mere besøger Gudstjenesten.

Pave-Diplomatiet!

I Sammenhæng med Pavens Korstog mod Rusland maa følgende erindres: Efter Bolsjevikernes Erobring af den politiske Magt forsøgte Paven i 1918 at vinde de ortodokse (græsk katolske) Kristne tilbage til Romerkirken, men de vil ikke gaa over til Paven. Pius XI har derfor oprettet forskellige Institutioner, som „Institut for orientalsk Videnskab“, hvor Missionærer til dette Formaal uddannes!

Der findes i Sovjet-Rusland, Tyrkiet, Persien, paa Balkan etc. ca. 165 Millioner Ortodokse. Af disse findes kun 12 Millioner, som anerkender Pave Overherredømmet, medens alene 110 Millioner Ortodokse, som faktisk er uden kirkeligt Overhoved, lever i Sovjet-Rusland. Paven forholdt sig rolig, saalænge han mente at kunne opnaa Resultater, thi Sovjet-Regeringen skulde yde den katolske Kirke. 1) Fuld Samvittighedsfrihed. 2) Garanteret Frihed til religiøs Kultur. 3) Alt konfiskeret Kirkegods skal afleveres igen til Kirken.

Naturligvis blev disse Krav ikke opfyldte, og der blev altsaa intet andet tilbage end at udøve Tryk paa Sovjet-Regeringen. Man oprettede katolske Missionsstationer i Sovjet-Rusland og de omkringliggende Lande; et vidtforgretnet Informations- og Pressebureau sørgede for at sprede alle Efterretninger vedr. religionsijendtlige Aktioner. Pavens 12 Millioner Tilhængere blev nøje knyttet til kontrarevolutionære Forbindelser i Udlandet. Paa denne Maade skabte Paven en god Operationsbasis mod Ateisterne i Sovjet-Rusland.

Den russiske Emigration er splittet. Den mest betydelige ortodokse Kirkeorganisation: Karlowitzer Synod (Jugoslavien) er ligeledes splittet. Metropoliten Sergij opretholdt sine Forbindelser med de ortodokse i Moskva og forbød de russiske Præster at udfolde politisk Propaganda, og saa godt som alle Tilhængere af den græsk-katolske Kirke adlød, blot ikke den kontrarevolutionære Metropolitan Antonij. Han arbejdede nu nøje sammen med den romersk-katolske Kirke, og Paven har allerede bevilliget store Pengebeløb til dette Forsøringsarbejde. Nu begynder Paven og Metropolitan Antonij at hyle op om Kristenforfølgelser i Sovjet Unionen; medens Sandheden er, at ingen Kirker lukkes, saafremt Befolkningen ønsker at beholde dem. Der lukkes kun saadanne Kirker, der staar tomme, o gde, der benyttes til kontrarevolutionær Propaganda.

Det er klart, at de Gudløses Arbejde i Sovjet-Rusland er en Torn i Øjet paa de hellige i Rom, naar man hører, at Forbundet teller over 2 Millioner Medlemmer. Avisen „Besboschnik“ udkommer i 350.000 Eksp. og en Lærebog i Ateisme udkom i over 250.000 Eksp.

Før Krigen havde Kirken en kolossal Magt i Rusland. Der fandtes 1025 Klostre, 55000 Kirker og 24000 Kapeller, og disse beskæftigede over 220000 Personer (Munke, Nonner, Præster etc.)

Efter Dekretet af 5. Februar 1918 blev Kirken skilt fra Staten. Sovjet-Regeringen overtog de kæmpestore Godser, som tilhørte Statskirken; Skoleundervisningen, Ægteskabet er udelukkende borgerlige Anliggender, Trosfriheden blev anerkendt; enhver kan dyrke sin Religion. Bedehusene og Kirkerne blev overlodte til de Troende, men de skal selv sørge for Administrationen. Præsterne maa lønnes af deres egne Folk, og kan ingen Støtte vente sig fra Sovjet-Regeringen, da de intet nytigt Arbejde udfører. Dette medførte naturligvis, at Kirken skrumpede ind til ingenting, fordi man havde taget den økonomiske og politiske Magt fra dem! Det er nu saadan, at Arbejderne slet ikke mere besøger Kirkerne, og Bønderne følger allerede godt med! Kirkerne staar tomme og forfalder. For at forhindre dette, beslutter Befolkningen (det er jo dem, der skulde besøge Kirkerne) at lukke dem og omdanne dem til Museer til Værksteder, Skoler, Hjem, Biblioteker etc.

I Løbet af 1929 har over 2000 Præster vendt Kirken Ryggen til og dette store Sammenbrud af Kirken fortsættes!

Ruslands Arbejdere og Bønder gider ikke mere lytte til Præstevråvlet, de har mere nyttigt at foretage sig! Derfor hilser vi Ateisternes Fremskridt i Sovjet-Rusland, og der kan ikke gøres nok for at modarbejde Kirkens Indflydelse!

I næste Nummer af „Mod Strømmen“ skal vi nærmere behandle forskellige Spørgsmaal ang. Religionsforfølgelserne.

Meld Dem ud af Folkekirken!

Gør et ateistisk Hverningsarbejde!

Religion er Folkets Opium!

Kommunistisk Internationales bankerotte Erobringspolitik af Fagforeningerne.

Tilfældet „Typograf Hellberg“ — den forhenværende Kommunist, Danmarks vordende Sinovjew — kaster et lysende Fakkelskær over den „revolutionære“ Vej, den kommunistiske Internationale i 1920 har anvist Vesteuropas og Amerikas Arbejdere at træde, nemlig at erobre de reformistiske Fagforeninger og omdanne disse til et brugbart Redskab for den proletariske Revolution. Sinovjew karakteriserede ganske rigtig „Fagforeningerne som det mest grundfæstede Bolværk mod Revolutionen“ (U. S. P. D. Kongres i Halle 1920).

Fagforeningerne kan ikke erobres; dertil er de altfor meget sammenvoksede med den kapitalistiske Produktionsmetode. Fagforeningsbureaukratet har et alt for indfiltreret Organisationsapparat i sine Hænder, og det vil naturligvis ikke give Afkald paa dets velvønnede Stillinger; hellere vil dette Bureaukrati slaa Fagforeningerne itu end se dem blive overtaget af Oppositionen. Selv om det vil lykkes i et isoleret Tilfælde at erobre en enkelt Afdeling, hvad er der vundet ved det? Intet! Tilfældet „Hellberg“ viser os, at enten gaar „den revolutionære“ over i de reformistiske Pampers Rækker og bliver dermed en aaben Forræder mod sine revolutionære Kammerater fordi ingen kan staa sig imod Systemets Tvang eller ogsaa vil Fagforeningsbevægelsens og det socialdemokratiske Partis Bureau slaa ham og hans Forbund ned, sabotere enhver af hans eller Forbundets Handlinger, modarbejde ham, og viger endda ikke tilbage, for at sabotere Strejker, (saakaldte „vilde“ Strejker) ved at sende andre Fagforbundsarbejdere ud til Arbejdspladsen for at optage de strejkende Arbejderes forladte Arbejde. Altsaa Skruebrækkeri i Renkultur.

Saadanne Eksempler kan anføres i Tusindvis fra Udlandet.

Er der nu nogen Mening i, at Revolutionære forsøger at „erobre“ et for den proletariske Revolution og den revolutionære Klassekamp ubrugeligt Apparat? Vi spørger bare: Har Medlemmerne af Fagforbundene Selv- og Medstemmelsesret? Nej! Kan Fagbevægelsen herhjemme stadig betragtes som en Klassekamporganisation? Nej, og atter Nej! Dette Nej høres hver eneste Dag fra Bolsjevikkerne! Siden 1920 har Bolsjevikkerne begyndt at „erobre“ Fagbevægelsen! Spørger vi efter positive Resultater af deres gigantiske Anstrengelser, saa er disse mere og mere magere, og de kan kun betegnes som en dundrende Falliterklæring. I Aaret 1921 mønstrede Tysklands Bolsjevikker paa Metalarbejdernes Kongres omtrent 50 pCt. af alle Delegerede, og i 1929 blev Antallet omtrent lig Nul! Da Bedriftraadsloven i 1920 i Tyskland blev vedtaget og traadte i Kraft, stod Bolsjevikkerne lige saa stærke som Reformisterne; men i Dag er Bolsjevikernes Indflydelse lig Nul. Ved de i Marts 1930 afholdte Bedriftraadsvalg i „Berliner Verkehrsgesellschaft“ og „Leuna-Werke“ to af Tysklands store Bedrifter, hvor Bolsjevikkerne altid har haft et stort Flertal, led Bolsjevikkerne et forsmædeligt Nederlag og opnaaede kun at komme i et stort Mindretal. Det samme gælder Fritænkerforbundet, hvor de ikke opnaaede et eneste Mandat til Kongressen.

Saaledes følger Nederlag efter Nederlag! Hvor ligger da Skylden? Maaske en Eftergiven af Proletariatets revolutionære Paagaahenhed? Noget! Javel! Men Hovedskylden ligger i Bolsjevikernes *tyvdygige* Taktik ved at give Arbejderne Løfter og gøre dem Forhaabninger, som Bolsjevikkerne slet ikke kan indfri ifølge Kapitalens og med denne forbundne Fagbevægelses Natur og Struktur.

Fagforeningerne kan ikke være nogen Basis mere for Proletariatets Frigørelseskamp og den revolutionære Klassekamp; de er kun Lønregulatorer indenfor Kapitalismen. Denne Forvandling af Fagforeningerne er ikke blot et Resultat af det sidste Aartiende, nej, det begyndte allerede at forvandle sig før Krigen. Allerede i Aaret 1865 udtalte Karl Marx i sit berømte Forord: „Løn, Pris og Profit“ denne historiske Advarsel:

„Fagforeningerne forfølger i Almindelighed deres Formaal, fordi disse indskrænker sig til en Guerillakrig mod det bestaaende Systems Virkninger i Stedet for mod det bestaaende Sy-

stems Virkninger i Stedet for at virke henimod dets Forandring, og bruge den organisatoriske Kraft som Løftestang til Lønssystemets endelige Afskaffelse."

Og Rosa Luxemburg skrev allerede i Aaret 1898 i Bogen „Sozialreform oder Revolution“:

„Fagforeningernes vigtigste Funktion bestaar deri at virkeliggøre den kapitalistiske Lønningslov d. v. s. Arbejdskraftens Salg til den gængse Markedspris. Fagforbundene kan derfor ikke kuldaste Lønningsloven; i bedste Tilfælde kan de bringe den kapitalistiske Udbytning i sine „normale Skranker“, men paa ingen Maade ophæve selve Udbytningen gradvis.“

Verdenskapitalismen staar i Rationaliseringens Tegn; vi er midt inde i den sociale Revolution. Her bliver den bolsjevistiske „marxistiske“ Traktik ang. Fagforeningernes „Erobring“ umarxistisk og absolut kontrarevolutionær.

Arbejderklassen maa derfor tage Konsekvensen af den faglige Udvikling, fornægte baade Fagbevægelsen og Bolsjevikkernes „Erobringsmetode“ og arbejde for Arbejderklassens Organisering i Bedrifterne og paa Arbejderpladserne, da vil Tilfældet „Hellberg“ have vist Arbejderklassen Vejen: Bort med Fagbevægelsen, Dannelse af revolutionære Aktionskomitéer!

Revolutionære Betragtninger i Anledning af Lenins 60aarige Fødselsdag den 10. April 1930.

Den 21. Januar 1924 anmeldte det russiske Telegraf-Agentur Lenins Død. Den borgerlige Presse hele Verden over helligede denne Begivenhed større Deltagelse, end dette ellers er Tilfældet overfor Statsoverhoveder. Offentliggørelses- og Kondolencetelegrammer i Anledning af denne Mands Død fremviser en ejendommelig Blanding; de stammer afvekslende fra Arbejderorganisationerne og fra de kapitalistiske Magthavere fra hele Jorden. Ved Lenins Grav fandt man Kranse fra Alverdens Udbyttede og Udbyttede optaarnede til en broget Pyramide, der udvortes udslettende den uovervindelige Kløft mellem Kapital og Arbejde. Et Symbol paa Tragedien om den russiske Revolution, Verdensrevolutionen, dennes fordums dristigste Stridsmænd og deres bevægende Kraft. Vel aldrig, saa længe Menneskeheden bestaar, har et Navn været knyttet til saa kæmpemæssige Begivenheder, som Navnet Lenin. I Lenin forenedes en historisk Fortid, et Stykke Verdenshistorie sammentrængt i nogle Decennier (Tidsrum af 10 Aar), en Handling i et historisk Øjeblik af et saa mægtigt Omfang, at det, for det horderlige og socialpatriotiske Historielang, den Dag i Dag er en Gaade, en uigennemtrængelig og uforklarlig Labyrint af Tilfældigheder, Omstændigheder udført af Mennesker, der af en bestialsk Karakter, udrustede med en djævelsk, kæmpemæssig Viljekraft, i en rasende Hvirvelstorm af overilende og omstyrrende Eksplosioner beholdt Røret i Haanden og ikke tabte Hovedet, men endnu kunde le, ja, le rigtig hjerteligt. Intet Under, at hine i Dag vanskeligt kunde forsones sig med, at Verdensborgerskabets skinbarlige Satan ustraffet kunde rase paa den Maade, til Trods for den Kendsgerning, at hans Agitation stødte paa naturlige, historiske Skranker, som begrænsede Verdensbranden indenfor dens Arne for dér at udslukke den. Saaledes sammenblandes giftige Pile og udgravede Eventyr om Rædselsgerninger med den historiske Værdsættelse af de revolutionære Repræsentanter for Rædselsherredømmet som Gengældelse for, at denne Tyran trods alt undgik Verdensudbytternes og deres Anordningers hævnende Justits og viste sig den historiske og overvældende overlegen.

Det var, for saa vidt menneskelig Vilje og Energi formaar at fatte, at paavirke, at beherske historiske Begivenheder, Lenins historisk-revolutionære Rolle som Partifører for Bolsjevikkerne. Ligesom han indenfor den borgerlige Verden var Tyrannen, Ødelæggeren, Djævelen, saaledes var han det ogsaa indenfor den russiske Arbejderbevægelse i Særdeleshed, indenfor Internationale i Almindelighed. Hans Handlinger udsprang af Resultater, der paa Grund af en skærende skarp, teoretisk

Undersøgelse, koncentrerede (samlede) sig i hans Hjerne. Som en uovertræffelig Analytiker af Imperialismen (Kejsers- og Kongedømmet) og dennes uundgaaelige Undergang, tillod han ikke det mindste Kompromis (Mistenkeliggørelse) og gyste ikke tilbage for nogensomhelst organisatorisk Konsekvens eller Uenighed.

I de største, historiske Øjeblikke stedse urokkelig styrende frem mod Maalet, i Forvisshed om, at deres Time vilde komme, gik Bolsjevikkerne uforstyrret deres Vej, selv under tilsynladende, for dem haabsløse Situationer. Under Krigen trængt bort fra deres Virkekreds i Rusland midt ind i den internationale, chauvinistiske ((helvedespatriotiske) Branding, var et enesie Blad, som holdt den revolutionære Fane højt, og udkom i Sveits, det eneste mulige, politiske Program. Deres Tillid til, og Forudanselse om Socialimperialismens og Pacifismens uundgaaelige Bankerot skuffede dem ikke. Da det i Verdenskrigen sig sammenknyttende, revolutionære Tryk i Rusland — paa det svageste Sted i den internationale Privatejendoms Rækkefølge — bragte de første Mure til at ryste, da Socialdemokrater og Socialrevolutionære blev piskede frem og tilbage af Stormen, greb Bolsjevikkerne med Lenin i Spidsen med et dristigt Tag og uimodstaelig, revolutionær Kraft, Historiens Rør og rev deres Fjender omkuld. Uforlignelig blev det bolsjevistiske Partis Kraftudfoldelse under den russiske Revolution, uforlignelig deres Troskab i deres Grundsætninger under Krigen. Uforlignelig ligeledes deres Heltemod, trods svage Kræfter, men med urokkelig Vilje at tage fat paa de ved det revolutionære Kaos (Forvirring) sig optaarnende organisatoriske og politiske, nationale og internationale Problemer at gøre de saaledes vundne Læresætninger til en Energi og Kraftkilde for den internationale Revolution. Midt i den kæmpemæssige Strid, i Bekæmpelsen af de principløse og smaaborgerlige Partier, staaende overfor en Kæmpearmé, som forlod Fronten; de kontrarevolutionære Lænker i Landet og ved Grænsen, Produktionen og Handelsforbindelsen afbrudt, alle den gamle Anordnings selskabelige Forpligtelser løste, og for

Støt Bladet!

L'Ouvriere Communiste.

Organe Mensuel des Groupes Ouvriers Communistes (La France).

25 Øre pr. Numéro.

Indhold: Miasnikov; La lutte de classe en Russie continue. Sur le rôle des élites prolet. dans la revolution. Lettre ouverte au camarade Lenine par H. Gorthier. Reformes ou Revolution? Discussion sur le probleme agraire.

Faas: Fensmarksgade 43, St. tv.

DER ATHEIST

Organ der I.P.F., Wien

erscheint monatlich. — 25 Øre.

Faas: Fensmarksgade 43, St. tv.

nye Anordninger kun Teorier, daglig afvristet og afpresset Tildragelserne, og hele Verdensproletariatets Øjne rettede mod Rusland, men — uden Forstaaelse. I denne Situation — saaledes skriver en borgerlig Forfatter i Stinnespressen — turde der maaske være Anledning til at give Plads for følgende Fremstilling, der bedst kendetegner hans (Lenins) Ubøjelighed:

„Det var under et af de stormende Sovjetmøder i den tidligere Dumasal (russiske Rigsdag). De socialrevolutionære Fø-
rere, opfordrede med flammende Ord Arbejdernes- og Hærens Repræsentanter, i Betragtning af den fortvivtede Stilling ved Fronten og i Indlandet, til Enighed — men Lenin laa paa Trinene op til Balustraden, bred og plump som en Bjørn, og lo, lo og lo atter saa hele Kroppen rystede. Denne Latter var stærkere end alt andet, og saaledes blev det russiske Demokrati bogstaveligt talt let til Døde.“

„Menneskene raader ikke for egen Drift for Historiens Tildragelser, men de er selv med til at hidføre dem“. De er Fuldbyrdere af den historiske Udvikling, men ogsaa kun indenfor dennes naturlige Skranker, dette maatte ligeledes Bolsjevikkerne erfare. Verdensproletariatets manglende Modenhed foreholdt det, det internationale Klasseunderlag, den internationale Operationsstøtte (basis). Begrænset til Rusland, gav sluttelig Klasseforholdene Udslaget. Det revolutionære Proletariat ofrede sine dristigste og mest offervillige, udsøgte Tropper for Bondestandens Interesser, denne udgød sit Blod, ikke for Kommunismen, men for at komme i Besiddelse af egen Jord. Et uhyre Skridt fremad, men at fejre den største Triumf blev nægtet Bolsjevikkerne og Lenin. Fremfor alt blev Lenin en Forkæmper for de forhaandenværende Klassekræfter, dog disse slappedes og mistede derved deres Betydning; samtidig med Fredslutningen i Brest, begyndte Tilbagegangen. Denne paafulgte uundgaaeligt af Tilbagegangen i det Indre, Nedbrydningen af de revolutionære Læresætninger. Historien kender intet Kompromis; Privatejendom eller Kommunisme bestaar endnu og stod paa Dagsordenen i Rusland. Proletariatet og Kapitalen stirrer hinanden det hvide ud af Øjnene, staar overfor hinanden som Dødsfjender. I Rusland er Kapitalens Overherredømme, den kapitalistiske Udbytning vedblevet med at bestaa, og dermed den kapitalistiske Klassestat. Maatte Bolsjevikkerne endnu den Dag i Dag henvise nok saa meget tvingende, økonomiske Nødvendigheder og undskyldte deres tilbagevise Udslag.

I Klassestaten hersker ligeledes politisk, den økonomisk herskende Klasse, gennem sin Regering, da den er Fuldbyrder af denne Klassevilje; i Dag er det Bolsjevikkerne. De internationale Storborgere bærer Sorg for Lenin paa dennes Dødsdag, som var han en af deres egne; Proletariatet kan i Lenin intet mere miste, det har for lang Tid siden mistet ham.

Begrebslæren virker endnu længe, selvom Grundene, som har ført til deres Dannelse, for lang Tid siden er forsvundne. Næsten grænseløs Tillid til Førerne i den russiske Revolution, lader derfor de brede Arbejdsmasser glemme, at tidligere, revolutionære Handlinger ikke giver noget Privilegium til senere kontrarevolutionære Gerninger. Hvad Lenin fuldførte, som Fører for det revolutionære Fortrav før og under Krigen, samt ved Oktoberrevolutionen, det var Fuldkommengørelse af den marxistisk-revolutionære Lære, der alene gjorde Bolsjevikkerne duktigt til deres Handlinger. Lenins Læredomme betyder for Proletariatet: Verdensrevolutionens Udviklingsproces fører først dér det internationale Proletariat til et afgørende Slag, hvor Produktions- og Bedriftskrisen (vanskelig Situation) er ødelagt mest og stadig forværres, i de kapitalistiske Moderlande. De betyder endvidere: Betingelserne for den nuværende, russiske, økonomiske Udvikling er ikke Betingelser for Verdensrevolutionen, de er netop i Modstrid med hinanden, og den russiske nationale Udenrigspolitik er Forrædderi overfor det internationale Proletariats Interesser. Fremdeles betyder de: Saaledes som i Forløbet af det internationale, store militæristiske Sammenstød og detses daarligt Resultat den russiske Revolution, som en Følge af denne internationale Katastrofe, hvor Bolsjevikkerne, med Lenin i Spidsen, valgte den som Fuldbyrder af den internationale, revolutionære Klassevilje, saaledes tvang de østlige Agrarlandes økonomiske Nødvendigheder de fordums Førere af det internationale Proletariat i deres Barl og dikterede dem paa Grundlag heraf deres

Handlinger. Deraf følger: Det internationale revolutionære Proletariat maa formere sig til Kamp dér, hvor det kan anvende den russiske Revolutions store Erfaringer, hvor det, ved Hjælp af den marxistiske Fornuftlæres af Lenin ltræde, revolutionære Dynamit, kan skride ind dér, hvor Modstriden mellem Profit og Levemaade er størst, har slaet de dybeste Rødder. Det maa i Erkendelse af sin Klassestilling gøre Front mod Stillingen i national, kapitalistisk Interesse i en for Rusland beejlig Overenskomst og mod Parolepolitik indse, at Bolsjevikkerne i Dag staar paa den anden Side af Barrikaderne, at Lenin faldt paa den anden Side af Barrikaderne.

Maatte alle kapitalistiske Talsmænd, som Tak for at Lenins Myndighed fremskyndede den „nye“ Kurs, nedlægge Kranse ved Lenins Grav. Maatte alle Sektioner af tredje Internationale lige overfor denne latterlige Parring af Proletarmasserne i religiøs, andægtig, tankeløs Virakstemning, lægge Mærke til følgende: Det moderne Industriproletariats klassiske (mønsterværdige) Revolution vil tidligere eller sildigere sønderrive dette Slør og opvække de Kræfter, der forstaar at bruge de Vaaben, der er hærde i den russiske Revolutions Blod. Paa en endnu mere ophøjet Trinfølge, i endnu mere kæmpemæssige Forhold, vil de revolutionære Brændinger i det gamle Europa slaa an og tiltvinge sig Klasseadskillelsen derovre og herovre mellem Øst og Vest. Vi beviser, at ikke Lenin fra i Dag, men den revolutionære Marxisme er det blidende Sværd, at den første for lang Tid siden er sønderflænget, som Lenin selv lo til Døde og som sætter os i Stand til, trods alle tilsyneladende Triumfer hos de reaktionære Myndigheder, trods al Forrædderi mod den proletariske Sag, trods betalte Enighedsapostlers Traade, fanatisk og maalbevidst, uforstyrreligt, trofast og fuld af indre Fortrøstning at nærme os vor Time, der vil komme, som — en Gang Lenin.

VIL DE VIDE

hvad de Internationale Kommuniste vil, da bør De købe følgende udenlandske Bøger:

Rosa Luxemburg:

Die russische Revolution (uds. paa det tyske Forlag) Kr. 50,00

Hermann Gorter:

Offener Brief an Lenin Kr. 1,25

Die Klassenkampfororganisation " 0,75

Das Program der A. A. U. D. " 0,75

Das Program der K. A. P. D. " 1,25

Die Kommunistische Internationale im eigenen Spiegel " 2,50

Grundprinzipien komm. Produktion " 1,50

Bøgerne sendes overalt med Beregning af Efterkravsgebyrer.

for: hos Gruppe Internationale Kommuniste.

Fensmarksgade 43 St. tv.

Hjælp Miasnikov.

Grundprinciperne for kommunistisk Produktion og Fordeling.

Gruppe af Internationale Kommuniste (Holland) har skrevet et aktuelt og yderst interessant Værk „Grundprinzipien kommunistischer Produktion und Verteilung.“

Bogens Indhold bygger paa de russiske og ungarske Revolutioners Erfaringer, idet man undersøger her, om Stats-Kommunisme i sidste Instans befrier Menneskeheden for al Udbytning, eller om den kun erstatter det privat-kapitalistiske Udbytningssystem. Fr. Engels siger: „Proletariatet erobrer Statsmagten og erklærer Produktionsmidlerne først som Stats-ejendom“. Der konstrueres Organisationer af samme Slags, som Russerne har gjort. Paa denne Maade opnaar man kun et Samfund, hvor det hele overtages af en central Ledelse og Magt — Staten —, og Følgen er, at Producenterne i Virkeligheden slet ikke er i Besiddelse af Produktionsapparatet, men at dette vil herske over dem. Denne Stat bliver derfor til en Tugthusstat, hvor kun en herskende Partiklike regerer, medens de arbejdende Masser — Producenterne —, som ønsker Forholdene anderledes (fri for al Udbytning) end den herskende Parti-Klike, naturligvis bliver undertrykte.

Russerne og andre teoretiske Socialister kalder sig Marxister og tror, at denne Stats-Kommunisme er ægte marxistisk, men i Virkeligheden har den intet fælles med Marxisme. Karl Marx har aldrig propageret den Tanke, at ikke Masserne, men de socialistiske Førere skulde føre den bankerotte Kapitalisme til Kommunismen, at blot ikke Masserne, men Førerne tænker og organiserer, med andre Ord: Principet „Fra neden — Opad“ er forandret til „Fra oven — Nedad“! Et Parti-Diktatur! Klikevæsen i Stedet for Proletariatets Selvbestemmelsesret! Kommunisterne maa indføre det nye Samfund, afskaffe Lønslavesystemet og al Udbytning, men ikke samle Udbytningsforholdene i Hænderne paa en Magt, selvom Staten er „kommunistisk“! Karl Marx har allerede i „Das Kapital“ henvist til denne farefulde Situation af en Stats-Kommunisme og peger derfor paa et helt andet Forhold, nemlig Producenternes Overtagelse af Produktionen og Fordelingen ved „en Association af frie og lige Producenter!“

Menneskeheden har i sit Produktionsapparat et Organ, som kan tilfredsstille mange Behov. I Produktionsprocessen forbruger vi vor Arbejdskraft og vort Produktionsapparat! Ud fra dette Synspunkt er Produktionsprocessen en Tilintægelse, men paa denne Maade skabes nye Former og Forhold. Alt genfödes! Alt er en vedvarende Strøm af Formning af menneskelig Energi, fra den ene Form til den anden. Det hele kan maales ved den Tid, der er gaaet til Fremstilling af selve Produktet. Arbejdstiden tjener her som Maal saavel for den individuelle som for den konsumerende Del af Produktet. Dette er navnlig et Magtsspørgsmaal, om det skal eller kan lykkes for Proletariatet ved en Omvæltning at tilrettelægge Forholdet mellem Producent og Produkt. Paa denne Basis er planmæssig Produktion mulig. Ved de enkelte Bedrifter og Industri-ers, samt Landbrugs Forbindelser og Sammenslutninger vil det være muligt at oprette „Associationen af frie og lige Producenter“ paa Grundlag af denne Tidsenhedsberegning, og Pengene vil som Regningsfaktor forsvinde. Paa denne Maade vil alle Producenter arbejde med i det kommunistiske Samfund, som skal administreres efter Raadssystemet, hvor ikke een, men alle Producenter bestemmer og regerer.

Her vil alle Producenter udøve et Diktatur — Proletariatets Diktatur i Ordets sande Forstand. — Under en Statskommunisme undertrykker den alt, hvad der gaar imod den regerende Klike, men under en „Association af frie og lige Producenter“ tjener Diktaturet til at gennemføre den nye Produktionsberegning som almindelig Grundlag for Produktionen, og tilsidst vil selve Diktaturet forsvinde. Sovjet-Systemet har vist

de europæiske Arbejdere, at Statskommunisme saavel i Praxis som i Teori intet har fælles med Marxisme.

Bogen undersøger paa et marxistisk Grundlag den kommunistiske Distribution (Fordeling), Akkumulationsteorien, den personlige Kontrol i Stats-Kommunismen, Aga-Bedrifter eller „offentlige Bedrifter“, Agrar-Spørgsmaalet, fordi det altid er blevet stedmoderligt behandlet; idet Kommunismen har faaet sin allerstørste Udbredelse blandt Industri-Arbejderne. Det er nu engang og bliver ogsaa Fremtidens største Opgave at vinde Bønderne for Kommunismen uden at give dem Koncessioner, men faa dem som Medarbejdere under et kommunistisk Styre.

De internationale Kommuniste gør Arbejderklassen opmærksom paa, at Tiden nu er inde for at skaffe sig Klarhed over, hvordan det fremtidige kommunistiske Samfund, det, som skal afløse det kapitalistiske skal „se ud“. Hittil er Arbejderklassen blevet fodret alt for meget med Fraser af den ene og den anden Art; Nu er det paa Tide, at Arbejderklassen kritisk undersøger Forholdene, ikke blot kritiserer Kapitalismen, men først og fremmest undersøger, med hvilket Styre, Kapitalismen skal afløses, og hvordan man bedst skaber et saadant Samfund, som kommer Udbytningen fuldstændig til livs. Samtidigt maa Arbejderne være klare over, at Vejen er lang og trang, og at andre Vaaben til Kapitalismens Bekæmpelse maa benyttes, dersom Arbejderklassen skal sejre.

Dette Værk, som de Internationale Kommuniste (Holland) har skrevet ved i over tre Aar og nu har overgivet det internationale Proletariat til nærmere Drøftelse, er forfattet i en absolut, saglig Tone, besjælet af een stor Vilje, den at søge Sandheden ud af det Kaos, Arbejderklassen er kommet ind i. Værket er en sand Vejviser for de Proletarer, der er villige til at lære af Erfaringerne og smede nye Vaaben.

De er skrevet Hundreder af teoretiske Værker paa flere Tusinder Sider hvert, men kun sjælden finder man en Bog, der er saa vel skrevet som denne! Det er første Gang efter Verdenskrigen, at der forsøges paa en saglig Maade at samle den russiske Revolutions Erfaringer — ikke ved Nedrakninger og Personligheder — ved en maaltbevidst Søgen efter noget Nyt for at undgaa, at Proletariatet paa sin Vej mod Erobringen af Magten ikke skal gentage de Fejl, Russerne og Ungarerne grundet paa fejl Taktik og Arbejderklassens Svigten har begaaet!

Enhver Arbejder, dersom han magter det tyske Sprog bør købe denne Bog, læse og studere denne; han vil ikke fortryde det! Redaktionen ønsker kun, at denne Bog maa finde stor Udbredelse i alle Lande, for det fortjener de internationale Kommuniste. Det er en Bog, som man med Stolthed kan sætte ved Siden af Det Kommunistiske Manifest og andre kommunistiske Standard Værker.

Bogen omfatter 150 Sider paa godt Papir og koster Kr. 1,50 uindbunden, Kr. 2,50 indbunden (+ Forsendelses-Omkøstn.) og faas — saa længe Oplaget strækker til:

Fensmarksgade 43, Stuen tv., København.

Kvittering.

Nielsen, Aabenraa, Kr. 1,25. Kramer, Flensborg, 2,00. J. R., Vejle, 2,00. E. Jensen, Aalborg, 1,00. D. Bd. 0,50. Sympatiserende 3,00. Udenlandsk Sømand 1,00. M. H. 25,00. Harild 30,00. W., Kbhvn. 0,75. International 10,00. Kristiansen, Helsingør, 2,00. Gammel Revolutionær 1,50. Fire forhenværende D. K. P.-Medlemmer 2,00. Ialt Kr. 81,00.

Hvorfor vi kvitterer.

Kammerater! Bliv ved med at støtte MOD STRØMMEN økonomisk, saaledes at vi en Gang i Fremtiden kan udgive Bladet regelmæssig hver Maaned og samtidig bibeholde dette Format!

Enhver, der sympatiserer med os, bedes venligst støtte os!

Redaktionen af MOD STRØMMEN.

Ansvarshavende: H. Andersen-Harild, jun., Fensmarksgade 43, København.